

Księga Daniela – numer trzydzieści cztery

Objawienie Daniela: prorocza podróż przez historię Ziemi i sądy Boże

Jeff Pippenger

2023-12-29

Pierwsze sześć rozdziałów Księgi Daniela przedstawia historię bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia. Stany Zjednoczone (bestia z ziemi) stały się w 1798 roku szóstym królestwem proroctwa biblijnego, kiedy papieństwo (bestia z morza z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia) otrzymało proroczą śmiertelną ranę i zakończyło swoje panowanie jako piąte królestwo proroctwa biblijnego.

Historia bestii ziemskiej jest historią ostrzeżenia o zbliżaniu się Bożych sądów. Na początku historii bestii ziemskiej rozpoczął się Boży sąd śledczy, a u jej kresu rozpoczyna się Boży sąd wykonawczy. Ostrzeżenie o zbliżaniu się Bożego sądu śledczego na początku było przedstawione przez poselstwo pierwszego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, które nadeszło w „czasie końca” w roku 1798. Ostrzeżenie o zbliżaniu się Bożego sądu wykonawczego na końcu jest przedstawione jako poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, które nadeszły w „czasie końca” w roku 1989.

W każdym "czasie końca" część Księgi Daniela zostaje odpieczętowana. Na początku historii bestii z ziemi, w roku 1798, zostały odpieczętowane rozdziały siódmy, ósmy i dziewiąty Księgi Daniela. Te rozdziały są przedstawione jako widzenie nad rzeką Ulaj. U kresu historii bestii z ziemi, w roku 1989, zostały odpieczętowane rozdziały dziesiąty, jedenasty i dwunasty Księgi Daniela. Te rozdziały są przedstawione jako widzenie nad rzeką Hiddekel. Ilekroć Księga Daniela zostaje odpieczętowana, na żyjące wówczas pokolenie spada trzyetapowy proces próby.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Trzyetapowy proces testowania opiera się na strukturze hebrajskiego słowa tłumaczonego jako „prawda”, które powstało przez połączenie pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego. To hebrajskie słowo reprezentuje i posiada Bożą moc stwórczą. Cała prorocza prawda jest oparta na tym słowie, podobnie jak trzyetapowy proces testowania w dwunastym rozdziale Księgi Daniela. Słowo to reprezentuje nie tylko Bożą moc stwórczą, ale także Jezusa Chrystusa, który jest Prawdą i który jest również Pierwszym i Ostatnim, czego symbolem są pierwsza i ostatnia litera alfabetu hebrajskiego.

Początkowa historia bestii z ziemi, kiedy ostrzeżenie o zbliżaniu się sądu śledczego nadeszło w czasie końca w 1798 roku, jest przedstawiona przez pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy. Poselstwo pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy zawiera wszystkie trzy etapy, które są prawdą i które przedstawiają trzystopniowy proces próby, z którym zmierzyło

się pokolenie, gdy pierwszy anioł przybył w 1798 roku.

I ujrzałem innego anioła lecącego środkiem nieba, który miał odwieczną Ewangelię, aby ją głosić mieszkańcom ziemi oraz każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, i wołał donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu; oddajcie pokłon Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód. Objawienie 14:6–7.

Końcowy etap historii bestii z ziemi, gdy ostrzeżenie o zbliżaniu się sądu wykonawczego dotarło w czasie końca w 1989 roku, jest przedstawiony przez trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Trzej aniołowie z czternastego rozdziału Apokalipsy przedstawiają trzy etapy, które są prawdą, a trzej aniołowie reprezentują trzystopniowy proces próby, który stanął przed pokoleniem żyjącym, gdy trzeci anioł przybył w 1989 roku.

I ujrzałem innego anioła lecącego pośrodku nieba, mającego odwieczną Ewangelię, aby ją głosić mieszkańcom ziemi oraz każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, mówiącego donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, bo nadeszła godzina Jego sądu; oddajcie cześć Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód. I za nim podążył inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu. A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje cześć Bestii i jej obrazowi i przyjmuje jej znamię na czole albo na ręce, ten także wypije wino gniewu Boga, wlane bez domieszki do kielicha Jego zapalczywości; i będzie dręczony ogniem i siarką na oczach świętych aniołów i na oczach Baranka. A dym ich męki unosi się na wieki wieków; i nie mają wytchnienia we dnie ani w nocy ci, którzy oddają cześć Bestii i jej obrazowi, oraz każdy, kto przyjmuje znamię jej imienia. Tu jest wytrwałość świętych: ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa. Objawienie 14:6-12.

Księga Daniela ma strukturę opartą na poselstwach trzech aniołów. Ta struktura obejmuje zarówno trzy etapy wyrażone w hebrajskim słowie „prawda”, jak i odpowiadający im trzystopniowy proces próby, jednak proces próby rozwija się na linii historycznej bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy (Stany Zjednoczone), a także na linii historycznej dwóch rogów tej bestii z ziemi (republikanizm i protestantyzm). Historia Stanów Zjednoczonych, rozpoczynająca się w 1798 roku i trwająca aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, to ten sam okres dziejów, w którym istnieje Kościół Adwentystów Dnia Siódmego. Dlatego Księga Daniela zawiera również strukturę, która przedstawia historię adwentyzmu, zaczynającą się w 1798 roku i trwającą aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego. Czyniąc to, Księga Daniela identyfikuje te same dzieje prorocze, które są przedstawione w Apokalipsie, i w ten sposób stanowi pierwszego świadka, który doprowadza do doskonałości przesłanie drugiego świadka. Doskonałość tych dwóch ksiąg zostaje osiągnięta poprzez to samo zjawisko prorocze, które istniało w relacji między Starym a Nowym Testamentem.

Historia życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa, jako Syna Bożego, nie może zostać w pełni udowodniona bez dowodów zawartych w Starym Testamencie. Chrystus jest objawiony w Starym Testamencie równie jasno jak w Nowym. Pierwszy świadczy o Zbawicielu, który ma przyjść, podczas gdy drugi świadczy o Zbawicielu, który przyszedł w sposób zapowiedziany

przez proroków. Aby właściwie docenić plan odkupienia, trzeba gruntownie zrozumieć Pisma Starego Testamentu. To uświęcone światło prorockiej przeszłości ukazuje życie Chrystusa i nauki Nowego Testamentu z jasnością i pięknem. Cuda Jezusa są dowodem Jego boskości; lecz najsilniejsze dowody na to, że jest Odkupicielem świata, znajdują się w prorocत्वach Starego Testamentu zestawionych z historią Nowego Testamentu. Jezus powiedział do Żydów: «Badajcie Pisma, bo sądzicie, że macie w nich życie wieczne; a właśnie one świadczą o Mnie.» Wówczas nie istniało żadne inne Pismo poza Starym Testamentem; dlatego wezwanie Zbawiciela jest jasne. Duch Proroctwa, tom 3, 211.

„Historia życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa” podsumowuje dzieło Chrystusa dla ludzkości i świadczy o trzech krokach, a te trzy kroki są „prawdą”. Hebrajskie słowo „prawda” reprezentuje Jezusa, który jest pierwszym i ostatnim, początkiem i końcem oraz Alfą i Omegą, a samo to słowo obejmuje pierwszą i ostatnią literę, reprezentującą to samo, gdyż jako Alfa i Omega Jezus ukazuje koniec rzeczy wraz z początkiem rzeczy. Życie, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa są prawdą, gdyż między innymi są przedstawione przez trzy kroki, a pierwszy i ostatni krok to w obu przypadkach „życie”, ponieważ zarówno „życie”, jak i „zmartwychwstanie” są „życiem”. Środkowa litera w hebrajskim słowie jest trzynastą literą alfabetu, a trzynastka jest symbolem buntu, a śmierć Chrystusa została spowodowana buntem Szatana i synów Adama, którzy przyłączyli się do jego buntu.

Zrozumienie Objawienia Jezusa Chrystusa w Księdze Objawienia zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski, a podstawowym elementem prawdy odpieczętowanej w tym czasie jest to, że Chrystus jest „prawdą”, Alfą i Omegą, który umieszcza swój podpis jako Alfa i Omega na prawdach, które ustanowił, aby istniały w Jego Słowie. Gdy Siostra White napisała: „Historia życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa, jako Syna Bożego, nie może być w pełni wykazana bez świadectwa zawartego w Starym Testamencie. Chrystus jest objawiony w Starym Testamencie równie jasno jak w Nowym”, potwierdza ona, dla tych, którzy zechcą to dostrzec, że poselstwo trzech aniołów w czternastym rozdziale Księgi Objawienia (które również jest ustrukturyzowane według tych samych trzech etapów, jak „życie, śmierć i zmartwychwstanie”), „nie może być w pełni wykazane bez świadectwa zawartego” w Księdze Daniela.

Ona również wskazuje, że Księga Daniela świadczy o Babilonie „który ma nadejść”, podczas gdy Księga Objawienia świadczy o Babilonie, który „już nadszedł” w sposób przepowiedziany przez Księgę Daniela. Ponadto aplikacja wskazuje, że „aby docenić” Księgę Objawienia, Księgę Daniela „musi być gruntownie zrozumiana”, gdyż „to uwielbione światło” z Księgi Daniela „wydobywa życie Chrystusa i nauki” Księgi Objawienia „z jasnością i pięknem.”

Jej słowa można też rozumieć jako wskazujące, że „cuda Jezusa”, ukazane w Księdze Objawienia, stanowią „dowód Jego boskości; jednak najsilniejsze dowody, że jest Odkupicielem świata, znajdują się”, gdy prorocत्वa Księgi Daniela zostają „porównane z historią” Księgi Objawienia. Ponadto można zauważyć, że gdy „Jezus powiedział do Żydów: «Badajcie Pisma; bo sądzicie, że macie w nich życie wieczne, a to one świadczą o Mnie»”, to dla dzisiejszych duchowych Żydów Księga Daniela jest tym, co świadczy o Objawieniu Jezusa Chrystusa, a to objawienie, które zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski, jest miejscem, gdzie znajduje się życie

wieczne.

Księga Daniela przedstawia prawdy prorocze, które znajdują swoje dopełnienie w Księdze Objawienia. Jest zbudowana na trzech etapach, reprezentowanych przez hebrajskie słowo oznaczające „prawdę”, i dlatego sama księga stanowi próbę dla pokolenia, w którym fakty te zostaną odpieczętowane i objawione. Sam Jezus, jako Alfa i Omega, jest wyraźnie zaakcentowany już w pierwszych słowach i rozdziale Księgi Objawienia. Te artykuły wykazały również, że pierwszy rozdział Księgi Daniela ma tę samą proroczą strukturę i cechy co poselstwo pierwszego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia.

Poselstwo pierwszego anioła oraz pierwszy rozdział Księgi Daniela wskazują na trzystopniowy proces próby, który jest znakiem rozpoznawczym Alf i Omegi. Rozdział rozpoczyna się od tego, że literalny Babilon podbija literalną Judę, a księga prowadzi do ostatniej bitwy między Babilonem a Judą, przedstawionej w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela. W tych wersetach duchowy Babilon zostaje pokonany przez duchową Judę, gdy Michał powstaje, a czas łaski dla ludzi się zamyka. Te wersety przedstawiają koniec proroczej historii wojny między Babilonem a Judą. W tych wersetach zilustrowane jest zgojenie śmiertelnej rany.

Wersety opisujące uzdrowienie śmiertelnej rany rozpoczynają się od wersetu czterdziestego w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, który zaczyna się słowami: "A w czasie końca." Określenie "czas końca" w tym wersecie odnosi się do roku 1798, kiedy papieżowi zadano jego śmiertelną ranę. Wersety te opowiadają następnie historię, jak śmiertelna rana zostaje uzdrowiona, gdy papież podbija: najpierw swego wroga, króla południa (Związek Radziecki), po drugie swego sojusznika, chwalebny ziemie (Stany Zjednoczone), a po trzecie swoją ofiarę, Egipt (Organizację Narodów Zjednoczonych). W wersecie czterdziestym piątym papież (król północy) dochodzi do swego kresu, a nikt mu nie pomaga. Historia uzdrowienia śmiertelnej rany papieża w tych wersetach zaczyna się od upadku papieża w 1798 roku i kończy się ostatecznym powstaniem i upadkiem papieża. Wersety pomiędzy początkiem a zakończeniem tego fragmentu wskazują na bunt pośrodku.

Hebrajskie słowo oznaczające „prawdę” powstało z połączenia pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego. Trzynastka to liczba symbolizująca bunt oraz historię pomiędzy pierwszym a ostatnim. W końcowym fragmencie proroczości w Księdze Daniela ukazana jest ta sama walka, która pojawia się już w pierwszych wersetach księgi. Te wersety wprowadzają rozdział pierwszy, w którym znajdujemy trzystopniowy proces próby stanowiący prawdę. Następnie w końcowym fragmencie znajdujemy te same trzy kroki: zaczyna się od pierwszego upadku papieża i kończy ostatnim upadkiem papieża, a pośrodku znajduje się bunt czasów ostatecznych.

W tych ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela znajduje się drugie świadectwo prawdy, ponieważ pierwsza geograficzna potęga, którą papież musiał obalić (król południa), jest symbolem mocy smoka, podobnie jak ostatnia z trzech geograficznych potęg (Egipt). Trzystopniowy podbój, który jest konieczny, aby śmiertelna rana została uleczona, rozpoczyna się od króla południa, który jest symbolem smoczyczej mocy ateizmu, a ostatnia z trzech

potęg, reprezentowana przez Egipt, jest podstawowym biblijnym symbolem ateizmu związanego ze smokiem. W istocie słowo tłumaczone jako „południe” w wersecie czterdziestym tego fragmentu to „negeb”, które bywa tłumaczone jako Egipt. Te trzy przeszkody mają znamiona prawdy, gdyż pierwsza przeszkoda jest zarazem ostatnią. Potęga pośrodku to chwalebna ziemia (Stany Zjednoczone). Stany Zjednoczone są miejscem, gdzie dochodzi do buntu związanego z prawem niedzielnym, a symbolem Stanów Zjednoczonych na początku ich istnienia było trzynaście kolonii.

Pieczęć Alfy i Omegi przenika Księgę Daniela i stanowi świadectwo, które, w połączeniu z Księgą Objawienia, potwierdza boskość Jezusa Chrystusa. W kontekście dwunastego rozdziału Księgi Daniela oraz trzyetapowego procesu próby, który zachodzi w pokoleniu, gdy księga zostaje odpieczętowana; odrzucić objawienie struktury Księgi Daniela, to znaleźć się wśród tych, którzy są określani jako bezbożni. W kontekście czternastego rozdziału Księgi Objawienia, odrzucić objawienie struktury Księgi Daniela, to znaleźć się wśród tych, którzy są określani jako oddający cześć bestii i jej obrazowi.

Księga Objawienia wskazuje, że tuż przed zakończeniem czasu próby Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane, a Objawienie Jezusa Chrystusa obejmuje odpieczętowanie struktury Księgi Daniela.

Obdarzony przez ludzi obowiązkami państwowymi i wtajemniczony w tajemnice królestw sprawujących powszechne panowanie, Daniel został uhonorowany przez Boga jako Jego wysłannik i otrzymał wiele objawień tajemnic nadchodzących wieków. Jego wspaniałe prorocтва, zapisane w rozdziałach 7–12 księgi noszącej jego imię, nie były w pełni zrozumiane nawet przez samego proroka; lecz zanim zakończył swój życiowy trud, otrzymał błogosławione zapewnienie, że „na końcu dni” — w zamykającym się okresie dziejów tego świata — będzie mu znów wolno stanąć w swoim dziale i miejscu. Nie było mu dane zrozumieć wszystkiego, co Bóg objawił z Bożego zamysłu. „Zamknij te słowa i zapieczętuj księgę” — polecono mu w odniesieniu do jego pism prorockich; miały pozostać zapieczętowane „aż do czasu końca”. „Idź swoją drogą, Danielu” — anioł raz jeszcze polecił wiernemu posłańcowi Jehowy — „bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca... Idź swoją drogą aż do końca, bo odpoczniesz i staniesz w swoim dziale u końca dni.” Daniel 12:4, 9, 13.

Gdy zbliżamy się do kresu historii tego świata, prorocтва zapisane przez Daniela domagają się naszej szczególnej uwagi, ponieważ dotyczą czasu, w którym żyjemy. Z nimi należy powiązać nauki ostatniej księgi Nowego Testamentu. Szatan sprawił, że wielu wierzy, iż prorocze części pism Daniela i Jana Objawiciela są nie do zrozumienia. Lecz obietnica jest jasna, że badaniu tych prorocत्व towarzyszyć będzie szczególne błogosławieństwo. „Mądrzy zrozumieją” (werset 10) powiedziano o widzeniach Daniela, które miały zostać odpieczętowane w dniach ostatecznych; a co do Objawienia, które Chrystus dał swojemu słudze Janowi dla prowadzenia ludu Bożego przez wszystkie wieki, obietnica brzmi: „Błogosławiony ten, który czyta, i ci, którzy słuchają słów tego prorocтва, i zachowują to, co w nim napisane”. Objawienie 1:3. Prorocy i królowie, 547.

Mówiąc w czasie przyszłym do ludzi swojej epoki, siostra White stwierdziła, że „w miarę jak zbliżamy się do końca historii tego świata” „mądrzy rozumieją”, iż „proroctwa zapisane przez Daniela wymagają naszej szczególnej uwagi, gdyż dotyczą właśnie czasu, w którym żyjemy”. Te „liczne objawienia tajemnic przyszłych wieków, jego wspaniałe proroctwa, zapisane przez niego w rozdziałach od siódmego do dwunastego księgi noszącej jego imię”, mają „zostać odpieczętowane w czasach ostatecznych”.

Gdy Księga Daniela zostaje odpieczętowana, uruchamia trój etapowy proces oczyszczenia, który wystawia na próbę pokolenie żyjące w czasie, gdy Lew z pokolenia Judy przekazuje Księgę Daniela swemu ludowi. W rozdziale dziesiątym Apokalipsy Siostra White informuje nas, że anioł, który zstąpił, był „nie kim innym, jak samym Jezusem Chrystusem”. W rozdziale dziesiątym Apokalipsy anioł miał w dłoni otwartą małą księgę, którą Jan otrzymał polecenie wziąć i zjeść. Tę księgę odpieczętował Lew z pokolenia Judy, który jest nie kim innym, jak samym Jezusem Chrystusem, więc księgą, którą Jan miał zjeść, była mała księga Daniela.

To Lew z pokolenia Judy rozpieczętował księgę i dał Janowi objawienie tego, co ma się stać w tych ostatnich dniach.

Daniel stanął na swoim miejscu, aby złożyć świadectwo, które było zapieczętowane aż do czasu końca, kiedy do naszego świata miało zostać ogłoszone pierwsze poselstwo anielskie. Sprawy te są nieskończenie ważne w tych ostatnich dniach; lecz podczas gdy 'wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych', 'niegodziwi będą postępować niegodziwie, a żaden z niegodziwych nie zrozumie! Jakże to prawdziwe! Grzech to przekroczenie prawa Bożego; a ci, którzy nie przyjmą światła w odniesieniu do prawa Bożego, nie rozumieją głoszenia pierwszego, drugiego i trzeciego poselstwa anielskiego. Księga Daniela zostaje odpieczętowana w Objawieniu Jana i prowadzi nas ku ostatnim scenom historii tej ziemi.

"Czy nasi bracia będą mieli na uwadze, że żyjemy pośród niebezpieczeństw czasów ostatecznych? Czytajcie Księgę Objawienia w powiązaniu z Księgą Daniela. Nauczajcie o tych sprawach." Świadectwa dla kaznodziejów, 115.

Odrzucenie objawienia struktury Księgi Daniela, która teraz zostaje odpieczętowana, oznacza znalezienie się wśród tych, którzy są określani jako niegodziwi. Pierwsze sześć rozdziałów Księgi Daniela ustanawia proroczą strukturę, która przedstawia proroczą historię adwentyzmu, bestię z ziemi, siedemdziesiąt symbolicznych lat z dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Izajasza, dwa rogi protestantyzmu i republikanizmu, proroczą historię pierwszego i drugiego poselstwa anielskiego oraz historię trzech poselstw anielskich. Ostatnie sześć rozdziałów Księgi Daniela identyfikuje prorocze poselstwa, które zostają odpieczętowane na początku i na końcu wszystkich tych wcześniej wspomnianych historii.

Rozdział pierwszy Księgi Daniela to historia działania pierwszego anioła na początku historii bestii ziemskiej. Rozdziały od pierwszego do trzeciego to historia działania trzeciego anioła u kresu historii bestii ziemskiej. Rozdział czwarty należy zestawić z rozdziałem pierwszym jako początek, a rozdziały piąty i szósty należy zestawić z rozdziałami od pierwszego do trzeciego jako zakończenie. Wzrost poznania przedstawiony w rozdziałach siódmym, ósmym i dziewiątym

należy zestawić z rozdziałem pierwszym jako historią początkową. Wzrost poznania przedstawiony w rozdziałach dziesiątym, jedenastym i dwunastym należy zestawić z rozdziałami od pierwszego do trzeciego jako historią końcową.

Krok po kroku ta aplikacja wskazuje, że początek historii bestii z ziemi stanowią rozdziały 1, 4, 7, 8 i 9. Aplikacja wskazuje także, że zakończenie historii bestii z ziemi stanowią rozdziały 1-3, 5, 6 oraz 10-12. Tym samym Księga Daniela jest przedstawiona jako zarówno początek, jak i zakończenie bestii z ziemi.

Początek bestii ziemskiej można więc zidentyfikować jako rozdział pierwszy Księgi Daniela, ponieważ rozdział czwarty ma zostać nałożony na rozdział pierwszy (wers po wersu). Rozdziały siódmy, ósmy i dziewiąty również mają zostać nałożone na rozdział pierwszy. Dlatego początek historii bestii ziemskiej jest przedstawiony w rozdziale pierwszym Księgi Daniela.

Podobnie ma się rzecz z zakończeniem bestii ziemi. Zakończenie historii bestii ziemi jest przedstawione w rozdziałach od pierwszego do trzeciego, a rozdziały piąty, szósty, dziesiąty, jedenasty i dwunasty mają się nałożyć na pierwsze trzy rozdziały (linia po linii), tak więc zakończenie historii bestii ziemi jest przedstawione w pierwszych trzech rozdziałach Daniela.

Rozdział pierwszy przedstawia początek, a rozdziały od pierwszego do trzeciego przedstawiają zakończenie; układ „jeden, a potem trzy” wskazuje, że prorocza struktura Księgi Daniela jest identyczna z proroczą strukturą trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Tam, podobnie jak u Daniela, pierwszy anioł reprezentuje odrębną historię, ale zarazem stanowi jedną trzecią historii trzech aniołów. Równocześnie, ponieważ to spostrzeżenie wskazuje i podkreśla połączenie trzech i jednego, jest ono także strukturą hebrajskiego słowa „prawda”, które reprezentuje nie tylko Chrystusa i stwórczą moc Boga, lecz także trzystopniowy proces próby i oczyszczenia, ukazany zarówno w pierwszym rozdziale Księgi Daniela, jak i ponownie w rozdziałach od pierwszego do trzeciego.

Jezus, który jest prawdą, jest także Pierwszym i Ostatnim, i w tym sensie historia ruchu pierwszego anioła powtarza się co do joty w historii trzech aniołów, więc pod względem proroczym dopuszczalne jest nałożenie pierwszych trzech rozdziałów Księgi Daniela na rozdział pierwszy, gdyż początek zawsze ilustruje koniec. Księga Daniela staje się wówczas „małą księgą” znajdującą się w ręku anioła, ponieważ „mała księga” Daniela może być w pełni przedstawiona w pierwszym rozdziale Księgi Daniela.

Będziemy kontynuować nasze studium nad Księgą Daniela w następnym artykule.

Pośród tych, których poszukiwali urzędnicy przygotowujący się do wykonania postanowień królewskiego dekretu, byli Daniel i jego przyjaciele. Gdy powiedziano, że zgodnie z dekretem oni również mają zginąć, Daniel – 'z rozwagą i mądrością' – zapytał Ariocha, dowódcę królewskiej straży: 'Dlaczego dekret króla jest tak pośpieszny?' Arioeh opowiedział mu o zakłopotaniu króla z powodu jego niezwykłego snu oraz o tym, że nie zdołał uzyskać pomocy od tych, w których dotąd pokładał największe zaufanie. Gdy to usłyszał, Daniel, narażając własne życie, udał się przed oblicze króla i prosił, by dano trochę czasu, aby mógł błagać

swego Boga o objawienie mu snu i jego wyjaśnienia.

Na tę prośbę monarcha przystał. "Wtedy Daniel poszedł do swego domu i oznajmił tę sprawę Chananiaszowi, Miszaelowi i Azariaszowi, swoim towarzyszom." Razem szukali mądrości u Źródła światła i wiedzy. Ich wiara była mocna, wypływała z przekonania, że Bóg postawił ich tam, gdzie byli, że czynili Jego dzieło i wypełniali swą powinność. W chwilach rozterki i niebezpieczeństwa zawsze zwracali się do Niego po prowadzenie i ochronę, a On okazywał się zawsze obecną pomocą. Teraz, ze skruszonym sercem, na nowo poddali się Sędziemu ziemi, błagając, by udzielił im wybawienia w tej ich szczególnej godzinie potrzeby. I nie błagali na próżno. Bóg, którego czcili, teraz ich uczcił. Duch Pana spoczął na nich, a Danielowi, 'w widzeniu nocnym', został objawiony sen króla i jego znaczenie.

Pierwszym czynem Daniela było podziękowanie Bogu za objawienie, które otrzymał. „Błogosławione niech będzie imię Boże na wieki wieków” — zawołał — „bo Jego są mądrość i moc; On zmienia czasy i pory; On strąca królów i ustanawia królów; On udziela mądrości mądrym, a wiedzy rozumnym; On odsłania rzeczy głębokie i ukryte; On wie, co jest w ciemności, a światłość mieszka u Niego. Dziękuję Ci i wysławiam Cię, o Boże moich ojców, że dałeś mi mądrość i moc i że teraz oznajmiłeś mi to, o co prosiliśmy Cię; bo teraz oznajmiłeś nam sprawę króla”. Prorocy i królowie, 493, 494.